

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Α'

4 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1923

ΑΡΙΘ. 10

Η ΕΝΕΝΗΚΟΣΤΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ (1833 — 1923)

Τῆ 27 Ἰουλίου (π.ἡμ.) 1833 ἐγένετο ἐν Ναυπλίῳ, τῇ προσωρινῇ Προτευσούσῃ, ἡ ἐπίσημος ἐγκαθίδρυσις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀποτελεσθείσης ὑπὸ τοῦ Κορίνθου Κυρίλλου ὡς Προέδρου, τοῦ Θηβῶν Παΐσιου, Σαντορίνης Ζαχαρίου, πρῶτον Λαρίσης καὶ τοποτηρητοῦ Ἡλίδος Κυρίλλου, Ἀνδρουσῆς Ἰωσήφ, ὡς «Συμβούλων», τοῦ Ἡλιουπόλεως Ἀνθίμου καὶ τοῦ Ταλαντίου Νεοφύτου, ὡς «Ἀναπληρωματικῶν Συμβούλων», τοῦ Β. Ἐπιτρόπου Κ. Σχινᾶ καὶ τοῦ Α' Γραμματέως Θεοκλήτου Φαρμακίδου. Ἐπὶ τῷ γεγονότι δὲ τούτῳ ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἐτελέσθη πανηγυρικὴ δοξολογία, εἰς ἣν προσήλθε καὶ ὁ Βασιλεὺς Ὅθων ὡς «ἀρχηγός» καὶ «κυρίαρχος» τῆς «Ἐκκλησίας τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος», ὡς ὤριξε τὸ τέσσαρας ἡμέρας πρότερον δημοσιευθὲν Β. Διάταγμα, ὅπερ ἀπετέλεσε τὸν ὀργανικὸν καὶ καταστατικὸν νόμον τῆς ἀνακηρυχθείσης Ἀὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐγκαθιδρύσεως αὐτῆς ἡ Ἱερά Σύνοδος τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ἐδημοσίευσεν ἐγκύκλιον, δι' ἧς ἀνήγγειλε πρὸς τοὺς Μητροπολίτας, Ἀρχιεπισκόπους καὶ Τοποτηρητάς ὅτι «κατὰ τὴν ὁμοφώνως ἐκφρασθεῖσαν ἔφασιν τῶν ἐντὸς τοῦ Κράτους Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων ἢ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν καὶ Κύριος διακηρύξας τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Βασιλείου του, ἐγκατέστησε Σύνοδον διαρκῆ, ὡς ὑπερτάτην Ἀρχὴν, εἰς διοικήσιν αὐτῆς».

Δύο ἄνθρωποι ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους ἠσθάνοντο ἐκ τοῦ ἀνωτέρω γεγονότος χαρὰν ἀνεκλάλητον, ὁ Ἀντιβασιλεὺς Μάουροφ καὶ ὁ ἱερομόναχος Θεόκλητος Φαρμακίδης, οὗσις τὴν ἡμέραν τῆς ἐπισήμου ἀνακηρύξεως τῆς αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας ἐθεώρει «ἐνδοξον καὶ λαμπρὸν». Ἀλλὰ μετὰ μικρόν, ἐκδηλῶν τὸ φρόνημα τῶν ἐκ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καθεστῶτος δυσηρε-

στημένων, ὁ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος, τὴν ἡμέραν τῆς ἐπισήμου ἀνακηρύξεως αὐτοῦ ἐκάλει «ἀρχέκακον καὶ ἀποφράδα» καὶ ἔγραφε περὶ αὐτῆς «ἀπόλοιτο ἐκ τῆς σειρᾶς τῶν αἰώνων»!

Δὲν πρόκειται νὰ ἐξετάσωμεν ἐνταῦθα τίς εἶχε δίκαιον ὡς πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ πιστοποιήσωμεν τὸ γεγονός, ὅπερ οὐδ' αὐτὸς ὁ Φαρμακίδης ἠρνεῖτο, ὅτι ἡ πρώτη διοικητικὴ ὀργάνωσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐστηρίχθη ἐπὶ ὅλως ἐσφαλμένων καὶ ἀντικανονικῶν βάσεων, «ὅτε ἡ Ἑλλὰς ἀνέδειξεν αὐτοκέφαλον τὴν ἑαυτῆς Ἐκκλησίαν καὶ κατέστησε Σύνοδον διαρκῆ εἰς διοικήσιν αὐτῆς, ἐγίνωσκεν ὅτι ἔπραττε παρὰ τὰ ἀρχαῖα ἥθη καὶ τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας», ἔγραφεν ὁ Φαρμακίδης καὶ ἐπεξηγηματικῶς προσέθετε, προκειμένου περὶ τοῦ καθορισθέντος ὀργανοῦ τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας: «ἡμεῖς ὁμολογοῦμεν ἐν πλήρει καὶ τελείᾳ τοῦ πράγματος γνώσει ὅτι Σύνοδος διαρκῆς εἶναι εἶδος διοικήσεως ἐκκλησιαστικῆς ὅλως ἄγνωστον καὶ εἰς τὴν Ἀνατολικὴν καὶ εἰς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν...»

Κρίνομεν περὶ τὸν ν' ἀναγράψωμεν τὸν περαιτέρω ἀνάρμοστον, ἀλλ' ἀληθῆ καὶ πραγματικὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ εἶδους διοικήσεως ἐκκλησιαστικῆς, ὅπερ ἠγωνίσθη καὶ κατώρθωσε νὰ ἐπιβάλλῃ ὁ Φαρμακίδης.

Εἶναι δὲ ἀξιοσημείωτον τὸ ἐξῆς γεγονός, ὅτι ὀκληρον ἐνενηκονταετίαν κατηνάσθαι ἔκτοτε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος πρὸς μεταβολὴν τοῦ συστήματος τῆς διοικήσεως αὐτῆς. Μετὰ μίαν περίπου εἰκοσαετίαν ἀπὸ τοῦ πρώτου νομοθετικοῦ περὶ αὐτῆς Β. Διατάγματος, ἐνόμισε, πρὸς στιγμὴν, ἡ Ἐκκλησία ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ βελτιώσεώς τινος, ἀλλ' οἱ νόμοι τοῦ 1852 ἀντέγραψαν τὸ ἐπὶ Βαυαρικῶν νόμων στηριχθὲν Διάταγμα ἐκεῖνο, τὸ ὑπὸ τοῦ προτεσταίντου Ἀντιβασιλέως Μάουροφ φιλοπονηθέν. Θὰ φανῇ δὲ ἀπίστευτον τὸ γεγονός ὅτι ἕτερα ἐβδομήκοντα καὶ ἐν παρῆλθον ἔτη χωρὶς ἡ Ἐκκλησία νὰ δυνηθῇ νὰ πείσῃ τὴν Πολιτείαν περὶ μεταβολῆς τῶν ἀνυχεστάτων ἐκείνων νόμων τοῦ 1852, ἐνῶ τὸ κατ' ἐξοχὴν χαρακτηρίζον τὴν Ἑλληνικὴν Πολιτείαν εἶναι ἡ πολυνομία καὶ ἡ διαρκὴς μεταβολὴ τῶν νόμων. Τῆ 1910

ἐπέτευχεν ἡ Ἐκκλησία τῆς ἐκδόσεως τῶν περὶ ἐνοριακοῦ Κλήρου καὶ περὶ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου νόμων, ἀλλὰ πᾶσα προσπάθεια πρὸς βελτίωσιν καὶ τούτων προσέκρουσεν εἰς ἀδιαφορίαν, σήμερον δὲ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἰδίως παρουσία εἶναι ἐκτεθειμένη δι' ἄλλων νόμων εἰς δημοσίαν διαρπαγὴν. Χθὲς ἀκόμη ἐν μέσαις Ἀθήναις, διὰ τοῦ λεγομένου ἐμφυτευτικοῦ νόμου, μέγα ἐκκλησιαστικὸν κτήμα σκανδαλωδῶς ἀφηρεθῆ ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν παραδοθῆ εἰς ἰδιώτην ἀστόν, ὑπολογίζοντα τὴν κερδίσειν ἐξ αὐτοῦ ἑκατομμύρια!

Ἴδού διατί ἡ ἐνενηκοστὴ ἐπέτειος τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μᾶλλον ἔυσαρέστους προκαλεῖ ἀναμνήσεις καὶ αἰσθημα οὐχὶ χαρᾶς, ἀλλὰ βαρυθυμίας. Ἀλλὰ κατὰ σύμπτωσιν, κατὰ τὸ ἐνενηκοστὸν ἔτος τοῦτο γίνεται ἡ τελευταία, νομιζομένη, προσπάθεια πρὸς βελτίωσιν τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἔχουσα τοῦτο τὸ ἐξαιρετικὸν γνώρισμα ὅτι προέρχεται παρ' ἀπάσης τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπολύτως ὁμοφωνούσης. Εἰς τὴν Πολιτείαν δὲ ἀπόκειται τὴν ἐκτιμῆσιν προσηκόντως τὸ γεγονός τοῦτο, καὶ τὴν μὴ ἀπίσθη ὅπως παρέλθῃ μοναδικὴ εὐκαιρία ἵνα πράξῃ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ὅ,τι δὲν ἔπραξεν ἐπὶ ἐνενηκοντα ὀλόκληρα ἔτη.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ἈΘΗΝΩΝ

Ἐπὶ τῇ ὑπογραφῇ τῆς εἰρήνης ἡ Α. Μ. ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν ἀπηύθυνε διὰ τοῦ τύπου τὴν ἀκόλουθον Ἐκκλήσιον:

Εὐδοκίᾳ τοῦ παναγάρχου Θεοῦ ἐτερματίσθη καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα ὁ ἀπὸ δεκαετίας καὶ πλέον διεξαγόμενος πόλεμος, εἰσέρχεται δὲ ἡ φιλτάτη ἡμῶν πατρίς εἰς τὴν περιόδον τῆς εἰρηνικῆς ζωῆς.

Αἰωνία ἔστω ἡ μνήμη τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ἡρωϊκῶς ἀγωνισαμένων καὶ ἐνδόξως πεσόντων ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν καὶ τῶν ὑπὸ τῶν βαρβάρων σφαγιασθέντων ἀδελφῶν ἡμῶν. Ὁ Θεὸς ἅς ἀναπαύσῃ μετὰ δικαίων τὰς ψυχὰς αὐτῶν, ἡ δὲ Πατρίς ἅς μὴ λησμονήσῃ ποτὲ τὴν θυσίαν, ἣν χάριν αὐτῆς ὑπέστησαν.

Οἱ ἡρωϊκοὶ μαχηταί, μετὰ τοὺς μόχθους καὶ τοὺς κινδύνους τοῦ δυσχερεστάτου ἀγῶνος, ἐπαυέρονται ἤδη εἰς τὰς ἐστίας τῶν. ὅπως ἐπιδο-

θῶσιν εἰς τὰ εἰρηνικὰ τῶν ἔργα. Εἶναι ἀξιοπρόσως τιμῆς καὶ πάσης στοργῆς. Ἀπονέμοντες δ' εἰς αὐτοὺς τὸν φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς Πατρίδος, ἅς παράσχωμεν προθύμως καὶ πᾶσαν ἀνακούφισιν καὶ βοήθειαν, ἵν' ἀποκατασταθῶσιν εἰς τὸν εἰρηνικὸν τῶν βίων. Οἱ μεταξὺ αὐτῶν ἐργάται καὶ ὑπάλληλοι εἶναι ἀνάγκη τὸ ταχύτερον ν' ἀνεύρωσι τὰς ἐργασίας τῶν διὰ ν' ἀνακουφίσωσι τὰς οικογενείας τῶν ἐκ τῶν πολλῶν οικονομικῶν βαρῶν. Εἶναι λοιπὸν καθήκον ἱερὸν παντός Ἑλληνοῦ νὰ παράσχῃ εἰς αὐτοὺς πᾶσαν ὕλικὴν καὶ ἠθικὴν ἐνίσχυσιν.

Διὰ τὴν τελικὴν ὅμως εἰρηνικὴν ἀποκατάστασιν τῆς Πατρίδος ἡμῶν δὲν εἶναι ἀρκετὸν τὸ ὅτι ἐληξεν ὁ μακρὸς ἐξωτερικὸς ἀγὼν, ὅστις τόσον ἐξήντηλσε τὰς ἐθνικὰς δυνάμεις καὶ τόσα παρήγαγε προβλήματα. Εἶναι ἀνάγκη, ἄμεσος καὶ ἐπιτακτικὴ, τὴν καταπαύσῃ καὶ ὁ ἐσωτερικὸς ἀγὼν, ὁ ἀπὸ ἐτῶν συνταράσσων τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Ἑλληνισμόν ὅλον καὶ ἀπειλῶν νὰ ἐπισωρεύσῃ πλειότερα δεινὰ ἢ ὅσα ὁ ἐξωτερικὸς ἀγὼν. Ἡ ἀνάγκη τῆς ἐθνικῆς ἀνασυντάξεως καὶ προόδου ἐπιβάλλει τὴν ἄμεσον κατάπαυσιν καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τούτου ἀγῶνος. Οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες, οἱ ἡγέται οὗτοι τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς ζωῆς, ἅς χειραγωγηθῶσι μεγαλοφρόνως εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἐνεργείας τῶν πᾶσας μόνον ὑπὸ τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ ὑπὸ τοῦ συμφέροντος καὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ λαοῦ. Οὐδένα ἅς μὴ διαφεύγῃ τὸ μέγεθος τῶν κινδύνων, εἰς τοὺς ὁποίους ἐκθέτει τὴν πατρίδα ἡμῶν ἡ ἐσωτερικὴ ἀνωμαλία. Δὲν συνεπάγεται αὕτη μόνον ὕλικὰς καταστροφάς, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἠθικὰς. Διαστρέφει τὸν χαρακτῆρα τοῦ λαοῦ καὶ διαφθείρει τὰ ἦθη αὐτοῦ διὰ τῆς διχονοίας διανοίγει μεταξὺ αὐτοῦ χάσματα μίσους, ἐμβάλλει δὲ αὐτὸν εἰς ἀγωνίαν περὶ τῆς αὐρίου, ρίπτει ἀκατάσχετον εἰς τοὺς τρομεροὺς κινδύνους τῆς ἐκδικήσεως καὶ ἀφαιρεῖ ἀπ' αὐτοῦ τὴν ψυχικὴν γαλήνην καὶ χαρὰν. Πάντα δὲ ταῦτα ὀλεθρίως ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς ζωῆς καὶ ἀνεπαισθητῶς αὐτὴν φθείρουσιν. Οἱ φιλοπάτριδες πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς Ἑλλάδος ἅς φρεισθῶσι τοῦ ἑλληνικοῦ

λαοῦ καὶ διὰ τοῦ συντονισμοῦ πάσης ἐνεργείας των ἃς μεριμνήσωσι περὶ τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς εὐημερίας αὐτοῦ, ὡς καὶ περὶ τῆς προαγωγῆς τῆς ἐθνικῆς ζωῆς. Ἐχουσιν ἐνώπιόν των ἀπέραντον ἕδαιρος εὐγενοῦς ἀμίλλης πρὸς τὴν προόδον καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἃς μεριμνήσῃ διὰ τὴν ἐμπέδωσιν τῆς ἐσωτερικῆς ἡσυχίας καὶ διὰ τὴν θεραπείαν τῶν μυρίων αὐτοῦ ἀναγκῶν. Ἐπιδιδόμενος εἰς τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης, ἃς σκεφθῆ σοβαρῶς ὅτι δὲν εἶναι δίκαιον νὰ πίπτῃ θῦμα τῶν ἐσωτερικῶν διχονογιῶν. Ἐν ἑαυτῷ εἰρηνεύων καὶ ἐνισχύων ἑαυτὸν ὁ λαὸς, ἃς ἀξιώσῃ παρὰ πάντων τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ ἀνδρῶν, οὐς διὰ τῆς ψήφου του θ' ἀναδείξῃ, ὅπως ὀδηγήσῃ τὴν εἰρηνεύουσαν Πατρίδα πρὸς τὴν εὐημερίαν.

Ὁ δὲ ἱερός Κλήρος, καθῆκον ἔχων νὰ εἶναι ἔργῳ καὶ λόγῳ ὁ διδάσκαλος τῆς εἰρήνης, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὁμονοίας τοῦ λαοῦ, ὀφείλει ν' ἀπέχη ἐντελῶς πάσης οἰασθῆποτε ἀναμιξέως εἰς τὴν πολιτικὴν. Οὐ μόνον οἱ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ θέσις ἐν τῇ Κοινωνίᾳ καὶ ἡ ἀποστολὴ τοῦ Κλήρου τοῦτο ἐπιβάλλουσιν. Εἶναι ἀδίκημα κατ' αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατὰ τῆς πατρίδος, ἡ ἀνάμιξις τοῦ Κλήρου εἰς τὰς πολιτικὰς ἐριδας καὶ διαμάχας. Ὁ Κληρικός, ὡς λειτουργὸς τοῦ Θεοῦ, εἶναι πατὴρ πνευματικὸς πάντων τῶν χριστιανῶν, ἔχων καθῆκον νὰ συγκροτῇ αὐτοὺς ἐν τῇ ἐνότητι καὶ τῇ ἀγάπῃ τῇ πρὸς ἀλλήλους. Τὰ ἔργα τοῦ Κλήρου, « ἐκ Θεοῦ καὶ κατενώπιον Θεοῦ » τελούμενα, εἶναι ἀποκλειστικῶς θρησκευτικὰ, δεόν δὲ ν' ἀποβλέπωσιν εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν τῆς Κοινωνίας ἐξυψώσιν, ἐφ' ἧς ἐδράζεται πάσα πρόοδος καὶ εὐημερία τοῦ ἔθνους. Ἡ φωνὴ τοῦ Κλήρου ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἐκκλησίας ἀμβωνος πρέπει ν' ἀπηχῆ ἰσχυρῶς πάντοτε εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ τὰς ἀρχὰς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὡς τέκνα τοῦ αὐτοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς συνενοῦνται πάντες οἱ πιστοί.

Ταῦτα πατρικῶς συνιστῶντες πρὸς τε τὸν εὐσεβῆ λαόν καὶ τὸν ἱερόν Κλήρον τῆς καθ' ἡμᾶς

ἱερᾶς Μητροπόλεως, καὶ ἀξιοῦντες παρὰ τοῦ Κλήρου τὴν τελείαν καὶ πλήρη πρὸς αὐτὰ συμμόρφωσιν, δεόμεθα τοῦ Ὑψίστου, ὅπως εὐδοκήσας ἐπιβραβεύσῃ εἰς τὴν φίλην ἡμῶν πατρίδα τὴν ἐσωτερικὴν εἰρήνην, ὡς βάσιν τῆς προόδου καὶ τῆς εὐημερίας τοῦ λαοῦ.

«Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν. ἀμήν».

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

†
ΑΡΧΙΜ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ ΖΑΧΟΣ

Πολλὴν θλίψιν προὔξενησεν εἰς τὸν Ἐκκλησιαστικὸν πρωτίστως κόσμον ἡ ἀγγελία τοῦ πρόωρου θανάτου τοῦ ἀρχιμανδριτοῦ καὶ Ἱεροκλήρου Δημητριάδου ἀείμνηστου Πολυκάστου Ζ. χου. Ἀνήκων οὗτος εἰς μίαν ἐκ τῶν πρώτων τοῦ Βόλου οἰκογενειῶν ἐζήτησεν ἵνα παιδιόθεν ἀφιέρωσθ ἑαυτὸν εἰς τὴν διακονίαν τοῦ Θεοῦ. Δια τοῦτο, ἅμα τῷ πέρατι τῶν Γυμνασιακῶν μαθημάτων του, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Βιαιλεύουσαν καὶ τρέφιμος τῆς κατὰ Χαλκὴν Θεολογικῆς Σχολῆς ἐγένετο. Διακρινόμενος πάντοτε μετὰ τῶν ἐν τῇ Σχολῇ ταύτῃ συσπουδαστῶν του καὶ τὰς ἐν αὐτῇ πενταετείς σπουδας περατώσας, κατήλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου, Δάκωνος κατ' ἀρχὰς χειροτονηθείς, διωρίσθη συνάμα καὶ Ἱεροκλήρου ἐν Καρδίτῃ. Τότε ὁ Ζάχος ὡς ἀπαρχὴν τῆς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ φοιτήσεώς του δημοσιεύει τὰ «Ὁμιλητικὰ πρωτόλεια», ἅτινα εἶναι τρεῖς λόγοι ἐκφωνηθέντες ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ Σχολῇ ταύτῃ, τοῦθ ὅπερ ἐδείκνυεν ὅτι πολλὰί χρησται ἐλπίδες διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ζαχοῦ ἐνεκλείοντο. Βραδύτερον ἐκδίδει εἰς ἴδια τεύχη λόγους Ἐκκλησιαστικοὺς καὶ πατριωτικοὺς, οὓς εἰς διαφόρους Θεσσαλικὰς πόλεις εἶχεν ἐκφωνήσει. Κατὰ τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους παρηκολούθησε τὸν Ἑλληνικὸν Στρατὸν κατὰ τὴν τότε νικηφόρον ἐκστρατείαν του, τὰ δὲ ὑπ' αὐτοῦ πραχθέντα ἐδημοσίευσεν εἰς δύο τεύχη, ἐπιγραφόμενα «Πολεμικά».

Διετέλεσεν ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὄλην Ἱεροκλήρου Καρδίτσης, Βόλου, Τρικκάλων καὶ ἀλλαχοῦ. Ὑπῆρξε σεμνός, ταπεινόφρων, πλήρης ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀκραιφνοῦς πίστεως λευίτης. Τὸν Κύριον μετὰ ζήλου καὶ πίστεως, οὐχὶ δὲ ἐπαγγελματικῶς, ὑπῆρέτης καὶ ἐκήρυξεν. Ἀτυχῶς ὁμως ὁ παγκόσμιος κλυδωνισμὸς καὶ τὸν Πολύκαρπον παρέσυρε, τὴν ὑγείαν του ὑπέσκαψεν ἕως οὗ καὶ τὸ μοιραῖον ἐπῆλθεν. Ὑπῆρξεν ἀκάματος ἐργάτης ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου. Ἄν δὲν ἀπῆλθεν εἰς ἀνώτερα Ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα, ἐγίνωσκεν ὁμως ὁ ἀείμνηστος ἄριστ᾽ ὅτι ἐν τῷ Ἐκκλησιαστικῷ ἴδιᾳ λειτουργῷ τὸ πρόεγον εἶναι νὰ μὴ τίθηται «ὁ λόγος ὑπὸ τὸν μόδιον ἀλλ' ἐπὶ τὴν λυχνίαν καὶ λάμπη πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ», καὶ δι' αὐτὸ μετὰ περισσοῦ ζήλου, ἐφ' ὅσον αἱ σωματικαὶ δυνάμεις του τῷ ἐπέτρεπον, ἐργάζετο. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ ἀείμνηστος Πολύκαρπος ἔχει πολλοὺς καρποὺς ἐνώπιον τοῦ Βήματος τοῦ Κυρίου νὰ ἐπιδείξῃ. Ἡ μνήμη του ἃς εἶναι αἰώνια.

Ἀρχιμ. Θ. Σ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ
Ἀ. Γραμματεὺς Ἱ. Συνόδου

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Πρὸς πάντας τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἐκκλησίας» συνιστῶμεν μὴ μόνον αὐτοὶ ν' ἀναγνώσωσι μετὰ προσοχῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς περὶ αὐτοὺς νὰ συστήσωσι τὴν ἐν ἄλλῃ σελίδι τοῦ ἀνά χειρὸς φύλλου δημοσιευομένην Ἐκκλησίαν τοῦ Μακαροῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τῆς Χώρας εἰς τὴν εἰρηνικὴν περίοδον μετὰ ἀγῶνας μακροὺς καὶ χαλεπούς. Ἡ Ἐκκλησία ἀνταπεκρίθη εἰς τὸν κοινὸν πόθον καὶ τὴν ἔφεσιν τῆς κοινῆς συνειδήσεως, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς ἥς ἔτυχεν ἐν τῷ τύπῳ ὑποδοχῆς, ἐκφραζούσης τὸ γενικὸν τῆς ἱκανοποιήσεως καὶ ἀνακουφίσεως αἰσθημα. «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ ὕψος τῆς — γράφει π.χ. ἡ «Πολιτεία» — Διὰ τῆς πρὸς τὸν λαὸν Ἐγκυκλίου ἀποδεικνύεται πάλιν ἀντιλαμβανομένη τὴν εἰρηνευτικὴν ἀποστολὴν τῆς διὰ τὴν κατασίγασιν τῶν παθῶν καὶ τὴν ἐμπέδωσιν τῆς ἑσωτερικῆς γαλήνης. Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶχε μείνει δυστυχῶς ἀμέτοχος μέχρη τοῦδε τῶν πολιτικῶν παθῶν. Ἡ ἐπιστροφή τῆς εἰς τὸν εὐαγγελικὸν προορισμὸν ἀποτελεῖ ἀναμφιβόλως ἔργον ἀξίον πάσης ἀναγνωρίσεως».

§§ Κατ' αὐτὰς ἐκυκλοφόρησε τὸ πρῶτον διπλοῦν τεύχος νέου θεολογικοῦ ἐπιστημονικοῦ περιοδικοῦ, ἐκδομένου προνοίᾳ τοῦ Μακαροῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου ὑπὸ τὸν τίτλον «Θεολογία». Τὸ πρόγραμμα τῆς «Θεολογίας» εἶνε εὐρύ, διότι ἐν αὐτῇ θὰ δημοσιεύωνται οὐ μόνον ποικίλαι θεολογικαὶ μελέται, ἀλλὰ καὶ φιλοσοφικαὶ, καὶ ἱστορικαὶ, καὶ νομικαὶ, ὅπως δὴ ποτε σχετιζόμεναι πρὸς θεολογικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ θέματα. Ἡδὴ τὸ κυκλοφοροῦν τεύχος περιέχει ἀξίας πολλῆς προσοχῆς διατριβάς, ὡς, φέρε' εἰπεῖν, περὶ τῶν Ἱεροκηρῶν καὶ τοῦ Θεομοῦ αὐτῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπ. Γόργυνοσ κ. Πολυκάστου Συνοδικοῦ, περὶ τοῦ Θεοδοσίου Ζυγομαλά ὑπὸ τοῦ Καθηγ. κ. Κ. Δυοβουνιώτου, περὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σύρου Ἀλεξάνδρου Λυκούργου ὑπὸ τοῦ κ. Δημ. Σ. Μπαλάνου, περὶ τῆς παρὰ τοῖς Ἀγγλικανοῖς μυστηριακῆς ἐννοίας τῆς Θείας Εὐχαριστίας ὑπὸ τοῦ Καθηγ. κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, περὶ τῶν κατὰ τὸν 15 αἰ. ἀποπειρῶν πρὸς ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν ὑπὸ τοῦ Καθ. κ. Ἀδ. Διαμαντοπούλου, καὶ ἄλλας, ὡς καὶ ἴδιον Κριτικὸν καὶ Βιβλιογραφικὸν Δελτίον, ἐν ᾧ ἀπεικονίζεται ἡ σύγχρονος θεολογικὴ κίνησις. Ἡ «Ἐκκλησία» μετὰ στοργῆς σημειοῦσα τὴν πρώτῃν τῆς «Θεολογίας» ἐμφάνισιν καὶ εὐχομένη αὐτῇ ἀπρόσκοπτον τὴν σταδιοδρομίαν, ἐκφράζει τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ὑποστηρικτῆ αὐτῇ προσηκόντως ὑπὸ τε τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου καὶ τῶν ἀγαπώντων τὰ ἱερά γράμματα, πᾶσι πάντων δ' ὅμως θὰ περιβῆται αὐτὴν δι' ἰδιαιτέρας ἀγάπης ὁ ἱερός Κλήρος πασῶν τῶν κατὰ Ἀνατολάς Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

§§ Ἐγράφη, ὅτι ὁ μεταξὺ ἀγνώστων χαιρετισμὸς εἶνε κοινὸν καὶ σύνθηρές τι φαινόμενον παρὰ τῷ λαῷ τῆς Σκανδιναβίας, ἰδίως κατὰ τὰς ἐν ταῖς ἔξοχαῖς ἀσφαλίσεις, τὸ πρῶτον δ' ἐσχατάσθη ὡς γενικωτέ-

ρας κοινωνικῆς καλωσύνης δέγμα λαῶν πεπολιτισμένων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν παρ' ἡμῖν κακοτροπίαν, καθ' ἣν δὲν εἶνε σπάνιον τὸ θέαμα παίδων βαλλόντων λίθους κατὰ τῶν διερχομένων αὐτοκινήτων ἢ σιδηροδρομικῶν ὁλκῶν. Καὶ ὅτι μὲν βεβαίως τὸ εὐάγωγον ἔθνος λίαν ἐν τῷ πολιτισμῷ καὶ τῇ καθ' ὄλου ἀγωγῇ προηγμένων, οἷα τὰ Σκανδιναβικά, εἶνε ἔτι δι' ἡμᾶς, ἔνεκα πασιγνώστων λόγων, ἀκατόρθωτον, οὐδεὶς ὁ ἀρνούμενος. Ἡ ἀφελῆς ὅμως ἐγκαρδιότης, ἡ καὶ εἰς χαιρετισμοὺς μεταξὺ ξένων καὶ ἀγνώστων πρὸς ἀλλήλους ἐκχυνομένη πρὸ πάντων κατὰ τὰς ἐν τοῖς ἀγροῖς συναρτήσεις, εἶνε τι κοινότατον καὶ εἰς τὰ ἥθη τοῦ ἡμετέρου λαοῦ, μόνον δ' ὁ μὴ ζήσας τὸν ἑλληνικὸν ὑπαίθριον βίον ἢ καὶ ὁ μηδέποτε ἐπιχειρήσας ἐκδρομὴν μακρὰν τῶν πόλεων ἀγροεὶ τὸ ὑπὸ ξεικῶν ἐπιδράσεων ἀλώβητον ἔτι τῆς ἑλληνικῆς ἀκακίας.

§§ Ἡ ἐν τῷ τύπῳ μετὰ δεδικοιολογημένης μελαγχολίας σημειωθείσα κατ' ἐπιείκειαν παροχὴ πτυχίων πρὸς τοὺς τελειοφοίτους τοῦ Πανεπιστημίου ὑπὸ τῶν Σχολῶν αὐτοῦ ἐγένετο κατ' ἀνάγκην ἀδήριτον καὶ ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐν γνάσει βεβαίως τῶν λυπηρῶν ἐπακολούθων τῆς συγκαταβάσεως. Ὑπῆρξαν ὑποψήφιοι μὴδ' ἀπαξ ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς αὐτῶν φοιτήσαντες εἰς τὴν αἵθουσαν τῶν παραδόσεων τῆς Σχολῆς, μὴδ' ἕνα δ' ἐκ τῶν Καθηγητῶν αὐτῆς προσωπικῶς γνωρίσαντες. Τοῦτο δέ, διότι συνέπεσον, αἶμα τῇ ἐγγραφῇ, νὰ κληθῶσιν εἰς τὰ ὅπλα ὑπὸ τῆς Πατρίδος καὶ νὰ σταλῶσιν εὐθύς εἰς τὰ μέτωπα τῶν μαχῶν, ὅπου ὑπὲρ τῆς τιμῆς αὐτῆς προκινδυνεύσαντες οὐ μόνον κατ' ἅπαντα τὰ τῆς φοιτήσεως αὐτῶν ἔτη, ἀλλὰ πολλοὶ αὐτῶν καὶ πλείονα, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ παρακολουθήσωσι μαθήματα. Ἀποτελεῖ καὶ τοῦτο μίαν ὄψιν τῆς συνεπείᾳ τοῦ πολέμου ἐπελθούσης καθολικῆς κρίσεως τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῶν γραμμάτων. Οὐχ ἦντον οἱ φιλότιμοι νέοι, τοῦ πτυχίου κατὰ συγκατάβασιν μεγάλην τυχόντες, ἀπὸ τε ἰδίας συναισθήσεως καὶ ἐφέσεως, καὶ ἀπὸ τῶν προτροπῶν καὶ παραίνεσεων τῶν Καθηγητῶν αὐτῶν θὰ προσπαθήσωσι διὰ συντόνων μελετῶν νὰ συμπληρώσωσι κατὰ τὸ ἐνὸν τὰ κενὰ τῆς μορφώσεως· τοῦτο δέ δὲν εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον εἰς τοὺς καθοσιουμένους· εἰς τὴν σπουδὴν θεωρητικωτέων Ἐπιστημῶν.

§§ Ἦτε πρώτη ἐπαφὴ καὶ ἡ μετέπειτα ἄμεσος καίσηματικὴ συνεργασία τῶν προϊσταμένων τῆς ἐν Πειραιεὶ Ἀστυνομίας πόλεων μετὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀρχῆς διετράνωθεν ὅτι ὁ θεσμὸς οὗτος ἀπέβη εὐεργετικώτατος διὰ τὴν γείτονα πόλιν, ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τῶν θαυμασιωτάτων ποτελεσμάτων τῆς ἀστυνομικῆς ἐν Πειραιεὶ δράσεως. Διότι ἡ Ἀστυνομία πόλεων δὲν περιώρισε τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς εἰς μόνον τῆς ἐξωτερικῆς δημοσίας τάξεως τὴν τήρησιν, ἀλλ' ἔσχε τὴν συναίσθησιν ὅτι κυρίως ὀφείλει νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν βελτίωσιν καὶ τὴν ἐξημέρωσιν τῶν ἡθῶν, ἥς ἄμεσον ἐπακόλουθον ἐπέρχεται ἡ κατὰ τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς ρύθμισις τοῦ ἐξωτερικοῦ βίου. Τοῦτου ἔνεκα ἐκ τῶν πρώτων αὐτῆς καθηκόντων ἐθεώρησεν, ἐπισκεπτομένη τὸν Μακαροῦ Μητροπολίτην, νὰ ζητήσῃ ἀδηγίας καὶ ὑποδείξεις περὶ τῶν πρακτικῶν

κατὰ τὴν κατεβύθυσιν ταύτην, μετ' ἄκρας δ' ἀνακουφίσεως διεπιστώθη οὐ μόνον ἡ σχεδὸν παντελὴς ἐξάλειψις τῆς ἕξεως τῆς βλασφημίας ἐν τῇ κατ' ἐξοχὴν πόλει τῆς παραλίου ἀμετροπεείας, ἀλλὰ καὶ ὁ σημαντικὸς τῆς σωματεμπορίας ἐν αὐτῇ περιορισμὸς. Τὰ ἐν τὸσον βραχεῖ χρόνῳ θετικὰ καὶ σπουδαῖα ταῦτα ἀποτελέσματα τῆς δράσεως τῆς ἐν Πειραιεῖ Ἀστυνομίας πόλεων ἀποτελοῦσι τὴν ἀρίστην συνηγορίαν ὑπὲρ ἀμέσου καὶ ταχείας ἐφαρμογῆς τοῦ τὸσον ἠθικῶς καρποφόρου καὶ ἐξευγενιστικοῦ τούτου θεσμοῦ καὶ ἐν τῇ πρωτενοῦσῃ.

§§ Ἀκάματοι ἐν τῇ προπαγάνδᾳ αὐτῶν οἱ χιλιασταὶ καὶ τὰς ἐπαρχίας ἐπιτρέχοντες καὶ μέχρι καὶ τῆς Ἀλβανίας τοὺς πλοκάμους αὐτῶν ἐκτείνοντες, ἀποπειρῶνται διδασκαλίαν τῶν ἀντορθοδόξων αὐτῶν φληναφιῶν εἰς ἀμφοτέρω τὰ φύλα. Ἄν ὅμως κρίνωμεν ἐξ ὅσων ἀναγράφει ἡ ἐν Λαρίσση ἐκδιδομένη «Ἐλευθερία» περὶ τινος ἐπεισοδίου εἰς βάρος χιλιαστοῦ ῥήτορος, καθ' οὗ ἐπετέθη δεινὴ τιμωρὸς γυνὴ ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου, ταχέως θὰ ἐννοήσωσιν οἱ προπαγανδιστὰὶ ὅτι κακῶς ὑπολογίζουσιν ἐπὶ τῆς ἀφέλειας καὶ ἀνεκτικότητος τοῦ αὐστηρῶς ἐχομένου τῶν πατρίων ἑλληνικοῦ λαοῦ.

§§ Ἀφορμὴν λαβόντες ἐκ τῆς δράσεως ταύτης τῶν χιλιαστῶν, τινὲς τῶν κληρικῶν, τῶν μεθ' ἱεράς ἀγανακτήσεως διαπιστούντων ἀπιστίας φαινόμενα ἐν ταῖς τάξεσιν ἰδίᾳ τῶν λογιωτέρων, εἰληγοῦνται τὴν καταγέλιαν τῶν ψευδῆ περὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ δοξαζόντων καὶ δημοσίᾳ προφορικῶς ἢ διὰ τοῦ τύπου ἐκφραζόντων τὰς ἀνιχριστιανικὰς αὐτῶν πεποιθήσεις εἰς τὰ δικαστήρια ἐπὶ παραβάσει τοῦ περὶ ἐξυβρίσεως νόμου (152, 18). Βεβαίως, ἂν συντρέχῃ ποινικὴ δίωξις, τοῦτο εἶνε δυνατόν. Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας πρωτίστως δὲν διώκει τοὺς ἀντιφρονούντας διὰ τῆς βίας καὶ τοῦ ἐξαναγκασμοῦ καὶ τοῦ ἀπὸ τῶν νόμων κολασμοῦ. Προηγείται ἄφθονος ὁ διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς κατηχήσεως ἐν ἀγάπῃ φωτισμὸς, μόνον δ' ἐν ἐκτάκτως σκανδαλώδει δημοσίῳ προσηλυτισμῷ δέχεται ἡ Ἐκκλησία νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν ποινικὴν δίωξιν.

§§ Ὁ τέως διευθυντὴς τῶν ἐν Μ. Ἀσίᾳ ἐκπαιδευτικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἰδρυμάτων πατὴρ Λαζιέ, κάλλιστα σπουδάσας τοὺς Τούρκους, ἀποθαρρυντικὸν προλέγει τὸ μέλλον τῶν ἐν λόγῳ ἰδρυμάτων ἐν τῇ νέᾳ Τουρκίᾳ, ἂν μὴ ἐπικρέμαται ἐπ' αὐτῆς ἡ ἀπειλὴ τῆς ἰσχύος. Ἀλλὰ ποίας;

§§ Ἀνεχώρησε κατ' αὐτὰς καὶ ὁ Ἀγγλικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς, ἀφοῦ διὰ τῆς ἀγαθοεργουῦ αὐτοῦ δράσεως συντέλεσε τὰ μάλιστα εἰς τὴν ἀνακούφισιν τῆς ἐκ τοῦ πολέμου δυστυχίας. Μετὰ βαθείας εὐγνωμοσύνης προέπεμψε καὶ τῆς ὀργανώσεως ταύτης τὰ ἐπιλεκτα μέλη ὁ λαὸς ὁ Ἑλληνικὸς, ἕσασί μνημῶν τῶν πολυτίμων αὐτῶν εὐεργεσιῶν.

§§ Δυσέκφραστον εἶνε τὸ αἶσθημα τῆς εὐγνώμονος παραμυθίας, μεθ' οὗ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, ἰδίᾳ δὲ τῶν προσφύγων ὁ πολυπαθὴς κόσμος, ὑπεδέχθη τὴν ἐξ Ἀμερικῆς πρὸς ἡμᾶς ἐξαποσταλείσαν «Προσβείαν Φίλων» ἐπὶ τῇ συνεχίσει τοῦ μεγάλου φιλανθρωπικοῦ

ἔργου τοῦ Ἀμερικανικοῦ λαοῦ. Ἦλθε πρὸς ἡμᾶς μακρὸν ἀναλαβοῦσα πλοῦν ἢ ἐξ ἐπιλέκτων Ἀμερικανῶν πολιτῶν «Προσβεία Φίλων» αὕτη κομίζουσα καὶ ἐμπράγματον ἀγαθοεργίαν, τὴν εὐποιῖαν οὐχὶ τῶν εὐχῶν καὶ τῶν λόγων, ἀλλὰ τῆς πράξεως, τῆς ἐν τῇ ζωῇ ἐφαρμογῆς τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Πρὸς τῇ ἀνακουφίσει ὅμως, τὴν ὁποίαν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς λαμβάνει παρὰ τῶν εὐγενῶν ἡμῶν φίλων, τῷ παρέχεται καὶ ἡ εὐκαιρία νὰ διδαχθῇ τὴν ἐν τῇ ζωῇ ἐφαρμογὴν τῆς χριστιανικῆς εἰς τὸ εὖ ποιεῖν προθυμίας καὶ ἐτοιμότητος.

§§ Ὁ κ. Φοροτόνιο τοῦ «Ἐλευθέρου Βήματος» εἶνε βεβαίως ἐλευθέρως νὰ δοξάζῃ τὸν Πανθεϊσμὸν καί, ἐπομένως, νὰ λατρεύῃ ὡς θεοὺς του ἐν τῷ «Σημειωματάρῳ» του τὰς «κυανᾶς ἐξάρσεις τῆς γῆς» καὶ τὰ «φουντωτὰ πεῦκα», καὶ νὰ λέγῃ τὴν προσευχὴν του «μὲ ἀληθινὴν κατάνυξι μπροστά στὸ πουλάκι» καὶ ἐνώπιον οἰασδῆποτε ἄλλης τῆς φύσεως ἐκδηλώσεως. Ἀπὸ τούτου ὅμως μέχρι τοῦ περιφρονητικοῦ μυκτηρισμοῦ τῶν θεολόγων καὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τοῦ ὑπ' αὐτῶν λατρευομένου Θεοῦ ὡς «παγωμένης ἀφαιρέσεως» μεσολαβεῖ μία ὄχι καλὴ ἀνατροφὴ καὶ μία ἄγνοια πολὺ χειροτέρα.

§§ Ἐξ ἐπιστολῶν Ριζαρειτῶν ὑπηρετούντων ἐν τῷ στρατεύματι πρὸς τὸν τέως Διευθυντῆν των, γυν δὲ Μητροπολίτην Ἀθηνῶν, ἐτι ἀπαξ περιτράνωσ δικπιστοῦται πόσον εὐεργετικὴ ἀπέθη καὶ ἀποβαίνει ἡ ἀποστολὴ τῆς Ριζαρειοῦ Σχολῆς. Ἐφέδια ἔχοντες τὴν χριστιανοπρεπῆ ἀγωγὴν, εἰς τοὺς ἐν οἷς ὑπηρετήσαν λόχους ἐχρησίμευσαν ὡς ἀγαθὴ ζύμη, ὅπου δὲ καὶ ἂν μετέβησαν, μετὰ προσοχῆς ἐσπούδασαν τὰς συνθήκας τῆς ζωῆς τῶν χριστιανῶν καὶ τὴν κατάστασιν τοῦ Κλήρου, τὰ πορίσματα δὲ τῶν παρατηρήσεών των σπεύδουσι νὰ διαδιβάξωσι πρὸς τὸν «σεβαστὸν των Διδάσκαλον», οὗ τὴν μνήμην ζωηρὰν διατηροῦσι καὶ μακρὰν τῆς Σχολῆς, ἐν ἣ ὑπὸ τὴν πατρικὴν αὐτοῦ διεύθυνσιν διεπαιδαγωγήθησαν.

§§ Ἀλόγου γενομένου περὶ τῆς «Παγκληρικῆς» ἐν τῷ τύπῳ, ἢ τῶν ἱερέων τάξις χαρακτηρίζεται ὑπ' αὐτοῦ ἀτόπως ὡς «κατώτερος» Κλήρος. Οἱ τρεῖς τῆς Ἱερωσύνης βαθμοί: τοῦ Ἐπισκόπου, τοῦ Πρεσβυτέρου, καὶ τοῦ Διακόνου, οἱ εἰς οὓς κατάστασις γίνεται διὰ τῆς «χειροτονίας», ἀποτελοῦσι τὸν «ανώτερον» Κλήρον, ἐνῶ τὸν «κατώτερον» κλήρον ἀποτελοῦσιν οἱ διὰ τῆς χειροθεσίας καθιστάμενοι εἰς ὑποδιακόνους, ἀναγνώστας, ψάλτας, νεωκόρους καὶ τοὺς καθ' ὅλου ἀποτελοῦντας τὸ ὑπηρετικὸν τοῦ ναοῦ προσωπικόν.

§§ Εἰδήσεις ἐκ Ρώμης φέρουσι τὸ Βατικανὸν ἀπολυταρχίαν ἐπιδιώκον κατολικὴν ἐπὶ τῶν Ἁγίων Τόπων, ἐφ' ᾧ καὶ εἶχον ἀποσταλῆ εἰς τὴν Συνδιάσκεψιν τῆς Λωζάνης παπικοὶ ἀπεσταλμένοι, ἵνα διαπραγματευθῶσι περὶ τῶν ἀξιώσεων τούτων. Οἷα δὴ ποτε ἂν ἐγένοντο ἢ ἐπακολουθήσωσι τὰ τοῦ Βατικανοῦ διαβήματα, καὶ ὅ,τι καὶ ὅπως κἂν θέλωσι νὰ ρυθμίσωσι τὰ προσκνηματικὰ πράγματα αἱ πρὸς

ἀλλήλας ἐν τῷ προσκυνηματικῷ ζητήματι ἀντίζηλοι Γαλλία καὶ Ἰταλία, ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι τὰ συμφέροντα καὶ δίκαια τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Γένους ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην θὰ ὑποστῶσι μείωσιν, ἀφοῦ τὴν Παλαιστίνην κατέχει Δύναμις ὡς δόγμα αὐτῆς πολιτικῶν θεμελιῶδες κηρύττουσα καὶ ὁμολογοῦσα τὸν σεβασμὸν αὐτῆς πρὸς τὸ καθεστῶς καὶ τὰ ἀπαράγραπτα ἐκάστου δικαίωματα.

§§ Σμῆνη ἐπαυτῶν ἀφ' ἱκανοῦ κατέκλυσαν τὴν πρωτεύουσάν. Ἐν ταῖς πλατείαις καὶ ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ἐν ταῖς παρῶδοις, ἐν τοῖς καφεείοις καὶ τοῖς σταθμοῖς. Πανταχοῦ γυναῖκες καὶ κοράσια καὶ παῖδια καὶ ἄνδρες τείνουσι τὴν χεῖρὶ μετὰ κλαυθιουμῶν καὶ σχετλιασμῶν ἐκλιπαροῦντες παρὰ τῶν διαβατῶν καὶ τῶν θαμῶνων τὸν ὄβριόν των. Εἶνε καὶ τοῦτο μία τῶν θλιβερῶν συνεπειῶν τοῦ λήξαντος πολέμου, θλιβερωτέρων διὰ τὴν Ἑλλάδα, εἰς ἣν συνέροευσαν καὶ μυριάδες προσφύγων, οἵτινες τῶν πάντων ἀπειροεγήθησαν. Ὁ κοσμητικὸς ὅμως πρὸς τῇ περὶ τῶν ἀληθῶν μερίμνῃ τὸ Κράτος δέον νὰ ἐξεύρῃ τὸν τρόπον νὰ ἄρῃ τὴν δημοσίαν ταύτην ἀσχημίαν, μὴ ἐπιτροπομένην εἰς χώραν πεπολιτισμένην. Διότι τὴν δυστυχίαν τῶν πραγματικῶς πτωχῶν ἐκμεταλλεύονται καὶ τὰ ἀπὸ φύσεως ὀκνηρὰ καὶ φυγόπονα τῆς κοινωνίας παράσιτα, ἡ δὲ ἀξέπαινος ὄντως πρὸς ἐλεημοσύνην προθυμία τοῦ κοινοῦ πολλαπλασιάζει μᾶλλον τὴν εἴτ' ἐξ ἀνάγκης, εἴτε κατὰ προσποίησιν ἐπαπειλίαν καὶ εὐρύνει ἐπὶ μᾶλλον τὴν κοινωνικὴν ταύτην πληγὴν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἀνεκοινώθη τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὁ διὰ Β. Δ. ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διορισμὸς εἰς τὴν κενὴν θέσιν τοῦ παρ' Αὐτῇ Ἀ' Γραμματέως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Θεολογικοῦ Σ. Παναγιωτοπούλου, ὅστις καὶ ἔδωκεν ἐνώπιον τῆς Ἱ. Συνόδου τὴν νόμιμον διαβεβαίωσιν.

— Ἀνεκοινώθη τῇ Ἱ. Μητροπόλει Ἀθηνῶν ἡ ἐγκρισις συμπληρωτικοῦ πίνακος τῶν ἐτησίων εἰσφορῶν τῶν Ἱ. Ναῶν καὶ Μονῶν Αὐτῆς ὑπὲρ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Γραφείου Ἀθηνῶν.

— Ἀνεκοινώθη τῷ Γενικῷ Ἐκκλησιαστικῷ Ταμείῳ ὁ διορισμὸς τοῦ Ἀγαθαγγέλου Παπαδοπούλου ὡς προσωρινοῦ Συμβούλου τῆς Ἱ. Μονῆς Μπούρα-Γόρτυνας.

— Διεβίβασθη τῷ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος αἰτήσεις τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου Σκλαταινῆς, περὶ ὑπαγωγῆς εἰς τὸν Νῆον τοῦ χωρίου των τοῦ ἐξωκκλησιαστικοῦ «Ἡ Ἁγία Τριάς», ἀνήκοντος τῇ Ἱ. Μονῇ ἁγ. Γεωργίου, σὺν τῇ πληροφορίᾳ ὅτι ἀπερρίφθη.

— Διεβίβασθη τῷ Σεβ. Φωκίδος αἰτήσεις τοῦ ἱερέως κ. Τσαπάγια, κατὰ τοῦ συναδέλφου του Ν. Παπαϊωάννου καὶ ἀνετίθη τῷ Σεβασμιωτάτῳ ὡς ἀρμοδίῳ νὰ παρατηρήσῃ τὸν ἱερέα τοῦτον, διότι οὐχὶ ἱεραρχικῶς ἀναφέρεται.

ἹΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

Τὴν 28ην Ἰουλίου ἐπεσκέφθησαν τὸν Μακαριώτατον Μητροπολίτην εἰσφορὰ μίλη τῆς ἀμερικανικῆς «Πρεσβείας φί-

λων» ἔχοντα ἐπὶ κεφαλῆς τὸν αἰδεσ. Κάρολον Ν. Boynton, διαπρεπέστατον Καθηγητὴν τῆς παιδαγωγικῆς καὶ τῆς ὀμιλητικῆς ἐν τῷ Γενικῷ Σεμιναρίῳ Νέας Ὑόρκης, κομίσαντα πρὸς τὸν Μακαριώτατον ἐπιστολὰς παρὰ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἀλεξάνδρου, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Βηρυττοῦ κ. Γερασίμου Μασάρα παρεπιδημοῦντος ἐν Βοστώνῃ, τοῦ αἰδ. κ. W. Emhardt καὶ τοῦ κ. R. Gardiner. Ἐπιπλέον ταχυδρομικῶς ἔγραψε πρὸς τὸν Μακαριώτατον καὶ ὁ Ἀγγλικανὸς Ἐπίσκοπος Νέας Ὑόρκης W. Manning περὶ τοῦ κ. Boynton. Ὁ Μακαριώτατος ὑπεδέχθη αὐτὸν καὶ τοὺς λοιποὺς Ἀμερικανοὺς φιλοφρόνως καὶ ἐξέφρασε πρὸς αὐτοὺς τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῇ ἀνεκτιμήτῳ συνδρομῇ ὑπὲρ τῶν ὁρατῶν προσφύγων. Συνώδευσε δὲ αὐτοὺς εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἀπέδωκε τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον Μ. Βρετανίας, ἔνθα συνητήθη μετὰ τοῦ Προέδρου καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς «Πρεσβείας φίλων» ἐπαναλαθῶν τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῷ φιλοφρόνῳ αὐτῶν ἔργῳ. Οἱ ἐκ τῶν μελῶν τῆς «Πρεσβείας φίλων» κ. Κάρολος Emmons καὶ S. Burgin ἐκόμισαν πρὸς τὸν Μακαριώτατον ἐπιστολὰς τῶν Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων, ὁ μὲν τῆς Los Angeles (Καλλιφορνίας) ὁ δὲ τῆς Dallas (Τεξᾶς) δι' ὧν μαρτυρεῖται ἡ ζωηροτατὴ αὐτῶν συμμετοχὴ ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἀπεριθάλψεως τῆς ἐγγύς Ἀνατολῆς καὶ ἡ καθόλου συμπάθεια αὐτῶν πρὸς τοὺς Ἑλληνας. Ὁ κ. K. Emmons συνοδεύει τὴν «Πρεσβείαν φίλων» καὶ ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων Καλλιφορνίας, Ἀριζόνης καὶ Νέου Μεξικού, πρὸς ἃς ὁ Μακαριώτατος Μητροπολίτης ἔγραψε δι' αὐτοῦ εἰδικὴν ἐπιστολήν.

— Ὁ Μακ. Μητροπολίτης ἐπεσκέφθη καὶ παρεκλούθησε τὰς ἐργασίας τοῦ ὑπο τὴν διεύθυνσιν τοῦ αἰδ. Ἀνδρ. Γιαννακοπούλου λειτουργοῦντος Καθηγητικοῦ Σχολείου τοῦ ἱ. ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου (Κολοκυθῶς).

— Τὴν ἑσπέραν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου (28) ὁ Μακ. Μητροπολίτης μεταβάς εἰς τὸ χωρίον Χαλάνδρι πρὸς εὐλογίαν τοῦ ποιμνίου, ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ἑσπερινῷ, τὴν ἐπαύριον δὲ Κυριακὴν μετὰ τὴν ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Κωνσταντίνου (Πειραιῶς) θεῖαν λειτουργίαν, μετέτῃ εἰς ἀπόδοσιν ἐπισκέψεως τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἀγρονομίας Πόλεων Πειραιῶς, γενόμενος δεκτὸς μετὰ τῶν προσηκουσῶν τιμῶν καὶ ζητήσας διαφόρους πληροφορίας περὶ τῆς ἡθικῆς καταστάσεως τῆς κοινωνίας Πειραιῶς.

— Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Μητροπολίτου ἡ διοργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Θεολογικοῦ Συνεδρίου ἐκ Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄλλων Θεολόγων, συνελευσάσα καθήρτισε σχέδιον τοῦ προγράμματος τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς ἀνέβαλε δὲ τὰς περαιτέρω συνεδριάσεις εἰς τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον.

— Ὁ Μακ. Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἀπέστειλε δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς τὸν Μακ. Μητροπολίτην 50 ἀντίτυπα τῆς λαμπρᾶς συγγραφῆς τοῦ διαπρεποῦς πρωτοπρεσβυτέρου κ. Κ. Καλλινίκου «Ὁ Χριστιανικὸς ναὸς καὶ τὰ ἐν αὐτῷ τελούμενα» ὅπως 20 μὲν ἐξ αὐτῶν «διατεθῶσιν ἐπ' ἀντιτίμῳ τοῖς γράζουσιν αὐτοῦ ἐκ τῶν συγκροτούμενων τὸν ἱερατικὸν Σύλλογον, τοῦ ἀντιτίμου οἰουδήτινος δαπανητέου εἰς σμικρὰν ἀντιλήψιν πτωχῶν παιδῶν προσφύγων» τὰ δὲ λοιπὰ δωρηθῶσι τοῖς θεοκόμοις πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν

Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας σχετικὴν αἴτησιν μαθητῶν τῆς Ριζαρίου Σχολῆς καὶ ταῖς Βιβλιοθήκαις. Τὰ βιβλία ἤδη ἀφίκοντο εἰς Πειραιᾶ καὶ παρελήφθησαν, ἀπεφάσισε δὲ ὁ Μικ. Μητροπολίτης, ὅπως τὸ ἐκ τῶν 20 ἀντιτύπων εἰσπραχθησόμενον ποσὸν διατεθῆ ὑπὲρ τοῦ ἐν Βουλιαγμένῃ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀρφανοτροφείου.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΡΙΦΥΛΙΑΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ

Περιοδεύει ἀπὸ δύο μηνῶν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Ἀνδρέας, εἰς τὸν ὁποῖον πανταχοῦ γίνεται θερμὴ καὶ εὐλαβὴς, ὑποδοχὴ. Ἀμα τῇ ἀφίξει εἰς ἕκαστον χωρίον κατὰ τὰς ἑσπερινὰς ὥρας διευθύνεται εἰς τὸν Ναὸν ἔνθα μετὰ τὸν ἑσπερινὸν διδάσκει τὸν λαόν, ὡσαύτως καὶ κατὰ τὰς λειτουργίας. Ὁ λαὸς πανταχοῦ μὲ προθυμίαν καὶ εὐλάβειαν ἐνωτιζέται τῶν θείων κηρυγμάτων· ἀλλὰ καὶ ἔξω τῆς Ἐκκλησίας διαρκῶς λαμβάνων διαφόρους ἀφορμὰς ἀναπτύσσει διάφορα ζητήματα, λύει ἀπορίας, προτρέπει εἰς ὁμόνοιαν καὶ ἀγάπην καὶ ἐπιβάλλεται πρὸς πάντας διὰ τῆς πραότητος καὶ ἀγάπης. Περιώδευσεν μέχρι τοῦδε ὁλοκλήρως τοὺς δήμους Ἐράνης, Πλαταμῶδους, Φλεσιιάδος, Ἀρήνης, Βάλακος καὶ ἤδη περιέρχεται τὰ χωρία τοῦ δήμου Σκυλλοῦντος, τὰ ὅποια ἀπὸ δεκαετίας καὶ πλέον δὲν εἶχον δεχθῆ Ἀρχιερατικὴν ἐπίσκεψιν.

Καθ' ἑκάστην δὲ κάμνει δύο κηρύγματα, ἐν κατὰ τὴν λειτουργίαν καὶ ἕτερον κατὰ τὸν ἑσπερινόν.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΡΤΗΣ

—Πρωτοβουλία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀρτης ἰδρύθη ἀγαθοεργὸν Ἰδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Φιλάνθρωπος» μὲ εὐρεῖαν ὀλικὴν καὶ πνευματικὴν φιλάνθρωπον ἀντίληψιν ὑπὲρ ὁλοκλήρου τοῦ Νομοῦ. Πρὶν δ' ὑπεβλήθη ὁ Ὀργανισμὸς τοῦ Ἰδρυματος πρὸς ἐπικύρωσιν διὰ Β. Διατάγματος καὶ χωρὶς νὰ ζητηθῶσιν ἀκόμη βοηθήματα, αὐθορμήτως ἐξεσφαλίσθησαν περὶ τὰς 45.000 δρ. ἐτησίως. Ἐκ τούτων αἱ 20.000 ἐτησίως προσφέρονται ὑπὸ τοῦ Ταμείου Ἐλεῶν Ἀρτης, αἱ δὲ λοιπαὶ ὑπὸ φιλανθρωπῶν Ἀρταίων καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, προσφέροντος ἐκτός τῶν 10.000 δρ. ἐφάπαξ, καὶ τὸν μισθὸν τοῦ ἑκαστοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς ἐφ' ἑρουν ζωῆς. Ἀναμένεται ἡ ἐκδοσις τοῦ σχετικοῦ Βασιλικοῦ Διατάγματος, ὅποτε θὰ ἐνεργηθῶσιν οἱ σχετικοὶ ἔρανοι καὶ ἡ σύναψις τῶν σχετικῶν συμβολαίων μεταξὺ Δημοσίου Ἰδρυματος διὰ τὴν παραχώρησιν τοῦ κτιρίου τοῦ Νεσοκομείου.

—Τὴν 7 Ἰουλίου (24 Ἰουνίου) ἐτελέσθη ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἀγ. Δημητρίου ἐν Ἀρτῇ ἐπίσημος Δοξολογία, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, ἐπὶ τῇ 43ῃ ἐπετελίῳ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἀρτης. Μετὰ τὴν Δοξολογίαν ἐγένετο δεξιώσεις ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Καθ' ἡ ἀναγινώσκωμεν ἐν τῷ «Πανταίνῳ» Ἀλεξανδρείας, ἐπιστολὴ τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων διεβιβάσθη καὶ πρὸς τὴν Α.Θ.Μ. τὸν Παπὰν καὶ Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας, τοιζύσα ἐν ὀλίγῃ, ὅτι ἡ ἔντασις τῆς σημερινῆς ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει καὶ πάσῃ τῇ Παλαιστίνῃ πολιτικῆς καταστάσεως ἐγκυμονεῖ κινδύνους μεγίστους δι' αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασιν τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων. Ὁ «Πανταίνος» ἐπάγεται, ὅτι «ἐπ' ἐναντι τῆς τοιαύτης δυσχεροῦς ὅσον καὶ ὀδυνηρᾶς καταστάσεως ἐπισημαίνεται κατὰ καθῆκον ἐνταῦθα (ἐν Αἰγύπτῳ) πᾶσα ἐνέρ-

για ὑπὲρ τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας», προσθέτει δ' ὅτι «καὶ κατ' Ἀνατολὴν Ἀγιώταται Ἐκκλησίαι, οἱ ὀρθόδοξοι λαοὶ πάντων δὲ μάλιστα ὁ Ἑλληνικός, καθῆκον ἔχουσι νὰ ὑπεραγωνισθῶσι τῆς Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν, ἵνα διασωθῆ ἀλώθητος καὶ ἀκεραία ἐν ᾧ διατελεῖ ἕξ αἰῶνων καθυστάτι».

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἐπανειλημμένα ἐξ Ἀμερικῆς τηλεγραφήματα καὶ γράμματα παριστῶσι τὴν ἐκεῖ κατάστασιν σφόδρα ἔκρυθμον καὶ χαώδη ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως συνεπείᾳ τῆς ἀναδείξεως Ἐπισκόπων Βοστώνης καὶ Σικάγου. Κατὰ τὰς εἰδήσεις ταύτας ὁ Κλῆρος καὶ ὁ λαὸς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀδικρίτως πολιτικῶν ἀποχρώσεων, ἀπεδοκίμασεν τὴν πλήρωσιν τῶν Ἐπισκοπῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Εἰδήσεις σοβαροφανεῖς ἐκ Ρωσίας φέρουσι τὸν Πατριάρχην Τόχωνα συνθηκολογήσαντα μὲ τὸ Σοβιετικὸν καθεστῶς καὶ ἀναγνωρισαντα αὐτό.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἡ Ἀρχιερατικὴ Σύνοδος τῆς Ὀρθοδ. Σερβικῆς Ἐκκλησίας ἀνέστηκεν εἰς τὸν Ἀρχιμ. κ. Μαρδάριον τὴν διοίκησιν τῆς ἐν Βορ. Ἀμερικῇ καὶ Καναδᾷ Ὀρθόδοξου Σερβικῆς ἐπαρχίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Καθ' ἡ ἀνακοινῶνται ἐκ Βουλγαρίας, τὸ ἐν Σόφια πρῶτος συνελθὼν ἐκκλησιαστικὸν Συνέδριον ἀπέστειλε πρὸς τὰς Ἐκκλησίας Ἑλλάδος, Ρουμανίας καὶ Σερβίας τὸ κάτωτι τηλεγράφημα:

«Οἱ πληρεξούσιοι τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συνεδρίου τῆς Σόφιας ἀποστέλλουσι τοὺς θερμοὺς ἀσπασμούς των πρὸς τὰς ἀδελφὰς Ἐκκλησίας Ἑλλάδος, Σερβίας, Ρουμανίας, μὲ τὴν ἔκφρασιν τῆς ἐπιθυμίας των ὅπως καταβάλωσι πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν ποιμαντορικῆς συμπεριφορῆς κατόπιν προκαταρκτικῆς μελέτης τοῦ ζητήματος ἐν Ἀθήναις, Βελιγραδίῳ καὶ Βουκουρεστίῳ. Ὅμως γεαρῶν Βουλγάρων ἱερέων ἦλθεν ἡδη εἰς συνεννόησιν μετὰ Σερβῶν καὶ Ρουμάνων συναδέλφων, οἱ ὅποιοι ἐδέχθησαν τὴν σύμπραξιν, ἀλλὰ τὸ πρόβλημα συναντᾷ δυσκολίας ὡς πρὸς τοὺς Ἑλληνας λόγῳ τοῦ ἀφορισμοῦ τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ Βουλγαρικὴ Ἐκκλησία ἀπεσχίσθη ἐν ἔτει 1870.

Οἱ Ἑλληνας ἐκκλησιαστικοὶ, κατόπιν διαπραγματεύσεων, ἐδέχθησαν τὴν Βουλγαρικὴν πρότασιν περὶ ἄρσεως τοῦ ἀφορισμοῦ, διότι ὁλοκλήρως ὁ κλῆρος τῶν Βαλκανίων πρέπει ν' ἀναζωογονήσῃ τὰς προσπάθειαις του ἐναντιον τοῦ ὀλισμοῦ καὶ τῶν ἀντιθρησκευτικῶν ἐνεργειῶν τοσοῦτον μάλλον καθόσον παρόμοιαι εἶνε αἱ ἀπόψεις ὄλων τῶν Βαλκανικῶν Ἐκκλησιῶν. Πρὸς τούτοις ὁ Βαλκανικὸς κλῆρος ἐλπίζει ὅπως ἀπὸ κοινοῦ σχεδίου πρὸς κοινὸν σκοπὸν ἀρχίσῃ ἡ συνεννόησις τῶν Βαλκανικῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν σύγκλησιν Παμβαλκανικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Διασκέψεως».

ΕΡΑΝΟΙ

ὑπὲρ τοῦ Ἐκκλησ. Ὁργανοτροφείου Βουλιαγμένης.

1) Μητροπολίτης Θηβῶν—Λεβαδείας, τρεῖς ὁμολογίας ἀναγκαστικοῦ δανείου. 2) Ἀνώνυμος ἐν δολλάριον. 3) Γεωμανὸς Φοντιέρη δραχ. 197.75. 4) Κοροπούλης δραχ. 200.— 5) Ἱερὸς Ναὸς Ἁγ. Διονυσίου Ἀρσολαίτου δραχ. 300.— 6) Γεώργιος Στεφανόπουλος ἐφημ. Ἁγίων Ἀναργύρων δραχ. 930.— 7) Ἐφημέριος Ναοῦ Ἁγίου Παύλου δραχ. 250.— 8) Χρῖσ ὄφορος Χατζής (Δίσκος Ἁγίας Μαρίας) δραχ. 645.25. 9) Γ. Στεφανόπουλος Ἱερὰς (Δίσκος Ἁγ. Μαρίας) δραχ. 1,265.— 10) Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀθηνῶν δραχ. 300.— 11) Μητρ. Γυθείου δραχ. 225.—

Ἐπὲρ τῶν θυμάτων Ψυτταλείας.

Μητροπ. Γυθείου δραχ. 781.50. Μητροπ. Ἡλείας δραχ. 1000. Κεφαλληνίας δραχ. 1125.20. Μητροπ. Ἀκαρνανίας δραχ. 6,656.90.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

[Ἡ «Ἐκκλησία», βιβλιογραφεῖ πᾶν σύγγραμμα, οὐ ἀντίτυπον στέλλεται πρὸς τὴν Διεύθυνσιν].

Ἀρχιμ. Μεθοδίου Κορκοσιάνου, Καθηγητοῦ. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κερκύρας Ἀρσένιος (Μελέτη ἱστορική καὶ φιλολογική, ἀφορῶσα εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Λατινοκρατίας). Ἀθήναι, 1923, 8ον, σελίδες 68.— Ἡ περιεχόμενα αὐτῆς πραγματείας, κατοχυρωμένη διὰ πλουσιῶν ὑποσημειώσεων, προῖον μακρῶν καὶ ἐπιμελῶν τοῦ σ. ἐρευνῶν ἐπὶ θέματος κατ' ἐξοχὴν δυσχεροῦς, λόγῳ τε ἑλλείψεως εἰδικῆς φιλολογίας τοῦ ζητήματος, καὶ λόγῳ τῶν ἀοριστιῶν, αἵτινες ἐμπεριέχονται ἐν ἑτέροις σχετικαῖς πραγματεῖαις, διαφωτίζει σπουδαιότητας σελίδας τῆς ἱστορίας οὐ μόνον τῆς Ἐκκλησίας Κερκύρας, ἧς ὁ Ἅγιος Ἀρσένιος ὑπέρθεεν Ἱεράρχης τῶν ἐπισημοτάτων, ἀλλὰ καὶ τῆς καθ' ὅλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἰς ἣν θεωρητέα πολύτιμος καὶ ἐλαινετὴ συμβολή, ἰδίᾳ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς σχέσεις αὐτῆς πρὸς τοὺς ἐν Ἀνατολῇ ἐγκαθιδρυθέντας καὶ τὰ πάντα τότε ἀναμοχλευσαντας Λατίνους. Τὴν πραγματείαν διακρίνει ἀκρατος θετικότης, οἷα ἐμπρέπει αὐστηρῶς ἐπιστημονικὴ ἐργασία, καλλιπέπια καὶ κριτικὴ ἐπιδεξιότης οὐχ ἡ τυχοῦσα.

Λ.Φ.

Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Βυτουμᾶ

Ἀηλοποιεῖ ὅτι

Συνεπὲς τῆς ὑπ' ἀριθ. 4853 ἐ. ε. ἐγκριτικῆς διαταγῆς τοῦ σ.β. Γενικοῦ Ἐκκλ. Ταμεῖου ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένην ἐν Καλαμπάκῃ καὶ εἰς τὸν συνήθη τῶν δημοπρασιῶν τόπον ἐνώπιον ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς καὶ τινος τῶν συμβολαιογράφων Καλαμπάκας τὴν 12ην, 19ην καὶ 26ην Αὐγούστου 1923 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐκάστης ἡμέρας, ἡ ἐκποίησις α) μίση ἀγελάδος μετὰ μόσχου ἡλικίας ἐτῶν 10, β) μίση μοσχίδος ἐτῶν 3, γ) δύο δαμαλιῶν ἐτῶν 3 καὶ 3, δ) ἕξ χοίρων ἀρρένων ἐτῶν 2, ε) 15 χοιριδίων ἐφεισινῶν ἀρρένων καὶ θηλέων, στ) ἐνὸς οἰνοβιβαλλίου χωρητικότητος 4000—5000 ὀκάδων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βυτουμᾶ, ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ υποχρεώσεις τῆς ταυταριθμοῦ διακηρύξεως κατατεθειμένης εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς, τῆς ὁποίας διακηρύξεως γινώσκιν δύνανται νὰ λάβωσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον

Ἀρχιμ. Μελέτιος Καρανίκας

Μοναχὸς Χριστόφορος Ζαλέπης

Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Πεντέλης

Διακηρύττει ὅτι

Τὴν 29ην Αὐγούστου ἐ. ε. ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν γενησομένην ἐξωτὶ τοῦ παρὰ τὴν ὁδὸν Μητροπόλεως (ἐν Ἀθήναις) ναυδίου ἡ Ἁγία Δύναμις:

1) Ἡ ἐκποίησις τοῦ ἐν θέσει Ἁγ. Δημητρίου Χαλανδρίου ἄγρου τῆς Μονῆς.

2) Τὸ δικαίωμα τῆς ἐξυλεύσεως τῆς ἐν θέσει Ναοῦ Πεντέλης—Παληάμπελο κειφάλας.

3) Τὸ δικαίωμα τῆς συλλογῆς 5,000 ὀκάδων πεινοφλοιοῦ ἐκ τῶν δασικῶν θέσεων Βραχόνα—Περωτῆ.

Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον

Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Φενεῶ Ἱ. Μονῆς

ὁ «Ἅγιος Γεώργιος»

Διακηρύττει ὅτι

Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν, γενησομένην τὴν 23ην Σεβρίου ἐ. ε. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—11 π. μ. ἡ πενταετής μίσθωσις τῶν ποιμνιοστασιῶν τῆς Μονῆς 1) Τριανταφυλλιά—Λουζι, 2) Ζαϊτᾶ, 3) Δουρδουβάνα, 4) Ἅγιος Ἡλίας—Ἀετωφωλιά καὶ 5) Μπότσι, ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Φενεοῦ Ἐδδαγγέλου Φούγια καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τοῦ χωρίου Γκούρας, συμφώνως τοῖς σχετικαῖς ὅροις τῆς διακηρύξεως ἡμῶν.

Καὶ ὁ πωσίτην προσφορὰν οὐρίζομεν διὰ τὸ 1) δρα. 2,500, διὰ τὸ 2) 2,000, διὰ τὸ 3) 2,000, διὰ τὸ 4) 2,000 καὶ διὰ τὸ 5) 150.

Μονὴ Φενεοῦ τῆ 22 Ἰουλίου 1923.

Τὸ Ἐγουμενοσυμβούλιον
) Παρθένιος Σταματέπουλος
) Γενάδιος Πίπτας
) Εὐθύμιος Ράπτης

«ΘΕΟΛΟΓΙΑ»

Περιοδικὸν ἐπιστημονικὸν σύγγραμμα, ἐκδιδόμενον προνοίᾳ τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου. — Διευθυντῆς Γρηγόριος Παπαμιχαήλ, καθηγ. τοῦ Πανεπιστημίου. — Ἐτησία συνδρομή: ἐσωτ. δραχ. 50, ἐξωτ. φρ. χρ. 50 (διὰ τοὺς φοιτητὰς τῆς Θεολογίας δραχ. 25). — Ἐξεδόθη τὸ α' καὶ β' τευχὸς τοῦ ἔτους 1923 ἐκ σελίδων 140. — Διὰ πᾶσαν αἴτησιν ἀπευθυντέον: Διεύθυνσιν «Θεολογίας», Ἱερῶν Μητροπόλεων, Ἀθῆνας. — Τὸ περιοδικὸν θὰ σταλῆ μόνον εἰς τοὺς ἐγγραφησομένους συνδρομητὰς.

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΡΥΤΑΝΙΑΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

ΤΡΙΚΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΓΩΝ ΠΟΥΓΚΑΡΠΟΣ

ΑΡΧΙΜ. Θ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΘΗΝΑΙ, ΜΕΓΑΡΟΝ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ 6—7 μ. μ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ } ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 30
 } ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. ΣΡ. 30

Διὰ τοὺς φοιτητὰς, τοὺς ἱεροσπουδαστὰς καὶ τοὺς μαθητὰς τὰ ἡμῖς

Πᾶν χρηματικὸν ἔμβασμα δέον ν' ἀποστέλλεται: Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία».

Τύποις «Φοῖνικος», Σταδίου 38, Ἀθῆναι